

Publicerad 2006-12-01 13:28 av prinsezzan

ängeln har hamnat fel

Hon vandrade där i skogens gyllengula sal. Vandrade bland löv som fallit ner från träden.

Hon var klädd i vitt, oskuldens färg. Vad det nu skulle betyda.

Ängla hade blivit utkastad från himlen för att hon inte skött sig. Hon hade fallit ner mot jorden. Vingarna hade hon tappat i fallet. Om dom flugit upp igen eller om dom låg någonstans det visste hon inte.

Vad hon skulle göra för att få dom tillbaka det visste hon inte heller.

Förmodligen skulle hon få vara klar tills dess att hon hade lärt sig att livet inte är enkelt. Livet är inte bara en fest. Man måste ansvar och göra alla dessa \"måsten\". Men det var inget som hon visste något om. Inte än.

Det skulle ta lång tid innan hon insåg att det inte bara var skoj hela tiden.

Nu skulle hon vara tvungen att anpassa till människorna. Hon skulle vara tvungen att hitta ett jobb, hitta en lägenhet och framför allt hitta några andra kläder. Hon kunde inte gå omkring i dom här i all evighet.

Denna vita långa klänning. Denna klänning som visade att hon var någon annan.

Hon vandrade omkring och tittade på löven som föll. Hon njöt av solen. På något underligt sätt så var hon helt lugn. Hon kände ingen oro över att hon inte visst vad som fanns runt hörnet. Vad som väntade om en sekund.

Löven virvlade runt hennes fötter. Det frasade så roligt när hon gick där.

Hon kände en harmoni, nästan som när man kände kärlek. Kanske var det det, kärlek till denna ny planer, denna plats hon just nu befann sig på. Kanske hade hon äntligen kommit hem. Det kanske var det här som var meningen med hennes liv, vem visste?

Hon vandrade på en liten smal stig som slingrade sig runt i skogen. Hon visste aldrig vad som väntade henne bakom nästa krök eller upp på nästa krön. Det ända hon visste att om hon inte skulle vandra på stigen så skulle hon gå vilse. Hon visst att om hon nu skulle göra en avstickare ås var hon tvungen att lägga ut ett spår så hon skulle hitta rätt igen. Hon fick inte heller gå för långt bort. Bara en kort avstickare.

Så länge hon höll sig på stigen så skulle hon vara trygg, det var som om hon var hemma, där upp bland molnen. Hon skulle inte utsättas för några faror.

Det ända hon skulle behöva oroa sig över var dom små stenarn hon skulle behöva gå över, men det var inget problem.

Hon vandrade runt i skogen och funderade på livet. Men efter ett tag så tyckte hon att bara gå på stigen var tråkigt. Det hände inget, inget spännande. Hon ville ha ut mer av sin tid på jorden. För hon visste inte hur länge hon skulle få vara kvar här nere. Hon visste inte när hennes far bestämde sig för att hon avtjänat sitt straff. Hon visste inte om det rörde sig om en sekund eller ett år.

Efter att ha funderat ett tag på att ta en avstickare, ett litet äventyr. Så beslutade hon sig för att gå bort från stigen. Gå en bit bort. Bara en liten bit. Ut bland träden. Ut i skuggorna. Ut bland det okända.

Vad som väntade henne hade hon ingen aning om. Det ända hon visste var att det skulle bli spännande.

Hon vandrade ut bland träden och stenarna. Gick där i löven. Det prasslade lika mycket och lika mysigt här ute som det gjorde på stigen.

Efter att ha vandrat ett slag så mötte hon en liten grävling. Hon stannade upp. Hon hade aldrig sett en sådan här varelse förut. Hon började sig ner, sträckte fram handen. Grävlingen började morra och hugga efter hennes hand. Snabbt drog hon tillbaka den. Blev jätterädd, kanske var det här inte en jättebra idé?! Men hon

gjorde ett försök till, sträckte fram handen. Den här gången så bet grävlingen henne. Hon skrek till. Det blödde och sved. Hon hade aldrig förr känt smärta, inte på det här viset. Hon blev rädd och sprang tillbaka. Tillbaka till stigen, stigens trygga tillvaro. Även fast det hade gjort ont och varit skrämmande så ville hon testa att göra ett lite äventyr igen. Men denna gång blev det åt andra hållet.

Hon vandrade ut på en liten, liten smal stig. Gick ett par hundra meter innan hon mötte en liten dvärg. Hon hälsade vänligt på dvärgen och han hälsade tillbaka. Han frågade vad som hänt med hennes hand och hon svarade att hon blivit biten av en grävling. Då började dvärgen skratta. Hon såg ut som ett frågtecken. Dvärgen frågade om hon sträckt fram handen två gånger till den morrande grävlingen och det sa hon att hon gjort. Då sa dvärgen:

"Att göra om samma misstag två gånger är bara dumdrigt. Du fick lära dej en läxa, kanske lite smärtsammare än att inte upprepa samma sak två gånger."

Det var alltså det här som var meningen med fallet ner till jorden, att hon skulle lära sig av sina misstag första gången och inte göra om det. Nu hade hon äntligen förstått det. Dvärgen frågade om hon förstått vad han menat och om hon från och med nu inte skulle göra om samma misstag två gånger. Det lovade hon att hon skulle.

Då räckte dvärgen fram hennes vingar. Hon blev så himla glad äntligen skulle hon kunna flyga upp till den trygga tillvaron bland molnen.....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren prinsezzan med Poeter.se id #10065 innehar upphovsrätten